

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/285/2019
Identifikačné číslo spisu: 6114224206
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6114224206.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Ivana Pádeja, správcu konkurznej podstaty úpadcu Slovenské Lodenice, a. s., so sídlom v Komárne, ul. Roľníckej školy 1519, IČO: 31 411 541, zastúpeného JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., so sídlom v Považskej Bystrici, Centrum 18/23, proti žalovanému JUDr. Jánovi Franekovi, Exekútorský úrad, s o sídlom v Liptovskom Mikuláši, Nešporova 4, o zaplatenie 336.682,85 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 12C/392/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 22. marca 2018 sp. zn. 16Co/65/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. apríla 2015 č. k. 12C/392/2014-131 žalobu zamietol a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení s poukazom na § 80 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „O. s. p.“), § 18 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní č. 328/1991 Zb. v platnom znení, § 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v platnom znení (ďalej aj „OZ“) uviedol, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. marca 2011 sp. zn. 3K/264/00 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka Slovenské lodenice, a. s. a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený žalobca. Na základe rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 6. septembra 2007 č. k. 5Co/262/2006-283 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 11C/14/2002, právoplatného dňa 10. decembra 2007, bol žalovaný povinný vydať žalobcovi hnutelné veci taxatívne vymenované v rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého titulu žalobca inicioval exekučné konanie vedené na Exekútorskom úrade JUDr. Jaroslava Kabáča pod č. EX 385/08. Na základe oznámenia exekútora zo dňa 26. januára 2011 sa žalobca dozvedel, že žalovaný predmetné hnutelné veci nemá, preto ohodnotil hnutelné veci a žalovaného písomne vyzval, aby mu uhradil žalovanú sumu s príslušenstvom ako

náhradu škody, čo žalovaný nespravil, preto žalobca podal dňa 28. marca 2011 návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie požadovanej sumy, ktorý rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9Cb/104/2011-74 zo dňa 26. septembra 2011 bol zamietnutý, pretože návrh na náhradu škody považoval súd za predčasne podaný pre súčasne prebiehajúcu exekúciu odobratím vecí, kým nebude exekučné konanie skončené. Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením č. k. 8Er/241/2008-175 zo dňa 14. januára 2014 exekúciu zastavil. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že predmetom sporu je dodatočné vyslovenie eventuálneho petitu, ktorý v prípade uplatnenia mohol byť vyslovený Krajským súdom v Žiline, resp. Okresným súdom Liptovský Mikuláš. Uvedený záver zodpovedá aj odôvodneniu uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13NcC/53/2014-51 zo dňa 16. decembra 2014 o miestnej príslušnosti súdu o podanom návrhu žalobcu, ktorý predmet sporu vymedzil tak, že nakoľko žalovaný mu nevydal hnutelné veci, ktoré bol povinný vydať podľa právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, domáhal sa zaplatenia sumy predstavujúcej hodnotu nevydaných hnutelných vecí. K námietke premlčania nároku žalobcu vznesenej žalovaným okresný súd odkázal na vedomosť žalobcu o tom, že veci patriace do konkurznej podstaty úpadcu sú v dispozícii inej osoby než žalovaného (10. apríl 2001) a deň predchádzajúci podaniu žaloby na zaplatenie peňažnej sumy za nevydané veci (3. apríl 2014), dokedy uplynulo viac ako sedem rokov (bližšie pozri rozhodnutie súdu prvej inštancie), preto uzavrel, že žalobca podal predmetnú žalobu po uplynutí premlčacej doby, preto jej vyhovieť nemohol.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 22. marca 2018 č. k. 16Co/65/2018-198 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z. z. (ďalej aj „CSP“) a zároveň vyslovil, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd konštatoval, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. Správne okresný súd pred samotným prejednaním žaloby posudzoval otázku námietky premlčania nároku žalobcu, k čomu ďalej odvolací súd uviedol, že napriek tomu, že sa nestotožňuje s právnym záverom okresného súdu, že žaloba v predmetnej veci nie je žalobou o náhradu škody, považuje závery okresného súdu o premlčaní nároku žalobcu za správne v celom rozsahu, pokiaľ sa žalobca domáha zaplatenia určitej finančnej sumy z dôvodu, že mu žalovaný nevydal veci, ktoré mu bol povinný vydať na základe rozhodnutia súdu. Bez ohľadu na tú skutočnosť, či si žalobca mohol alebo nemohol uplatniť žalobou náhradu škody už v konaní o vydanie vecí, žalobu o zaplatenie uvedenej sumy je potrebné považovať za žalobu o náhradu škody, pričom konanie sp. zn. 11C/14/2002 vedené na Okresnom súde Liptovský Mikuláš nespôsobilo prerušenie plynutia premlčacej doby pre dané konanie o náhradu škody. Uvedené konanie bolo konaním o vydanie vecí a žalobca si mohol uplatniť právo na náhradu škody už súbežne s konaním o vydanie vecí. Avšak aj doba počítaná súdom prvej inštancie je postačujúca na to, že v dôsledku plynutia času došlo k premlčaniu žalobcom uplatneného práva.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď mal za to, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ uviedol, že žalobu podal na Okresný súd Liptovský Mikuláš, ktorý vec postúpil Okresnému súdu Banská Bystrica, pričom vo veci mal konať Okresný súd Liptovský Mikuláš. Podľa neho konajúci súd vec nesprávne právne posúdil. Žalobca sa domáhal nahradiť hodnotu hnutelných vecí, ktoré mohol ako správca speňažovať. V zmysle rozhodnutia súdu sa mal žalobca v súdnom konaní o vydanie hnutelných vecí domáhať eventuálneho petitu na zaplatenie pre prípad, ak by sa hnutelné veci, ktoré žiadal vydať, stratili alebo mu ich žalovaný odmietol vydať. Povinnosť žalobcu domáhať sa alternatívneho petitu v zákone neexistuje, je to len právo. Zároveň dovolateľ nesúhlasil s tvrdením, že došlo k premlčaniu nároku na náhradu škody, nakoľko o skutočnosti, že žalovaný ako povinný nemá hnutelné veci, ktoré mal povinnosť vydať, sa žalobca dozvedel dňa 26. januára 2011, a to na základe oznámenia súdneho exekútora JUDr. Jaroslava Kabáča, u ktorého prebiehalo exekučné konanie. Predmetnú žalobu považoval dovolateľ za podanú včas, keďže exekučné konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 14. januára 2014 č. k. 8Er/241/2008-175, a od tohto momentu si žalobca mohol uplatňovať právo na zaplatenie hodnoty hnutelných vecí. Návrh žalobca podal dňa 4. apríla 2014, preto podľa neho nárok, ktorý žiada, nie je premlčaný, keďže nemohol byť podaný skôr z

dôvodu prebiehajúceho výkonu rozhodnutia (litispendencie). Počas súdneho konania o uložení povinnosti vydať hnuteľné veci nemohla premlčacia lehota plynúť, keďže žalobca žiadal vydanie hnuteľných vecí. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na nové rozhodnutie, prípadne, aby sám rozhodol tak, že žalobe žalobcu vyhovie, zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu považuje za zákonný a správny, preto považuje dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu za nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Aj podľa CSP (účinného od 1. júla 2016) treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco, namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie - riešenie právnej otázky).

10. V danom prípade žalobca prípustnosť dovolania výslovne vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

11. Aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 432 až § 435 CSP.

12. Ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Pokiaľ dovolateľ oprel prípustnosť svojho dovolania o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, k uvedenému dovolací súd poznamenáva, že v dovolaní by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (por. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

14. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

15. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli), resp. nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števíček M., Fícová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 14/2018, 2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 28/2017, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku, pri riešení ktorej

sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

16. Žalobca v danom prípade túto (procesnú) povinnosť nesplnil. V dovolaní vytkol odvolaciemu súdu nesprávne právne posúdenie v otázke premlčania uplatňovaného nároku na náhradu škody, keď nesúhlasil s názorom súdov nižšej inštancie, že došlo k premlčaniu uplatňovaného nároku, nakoľko podľa neho o skutočnosti, že žalovaný ako povinný nemá hnutelné veci, ktoré mal povinnosť vydať, sa dozvedel dňa 26. januára 2011 (...), žalobu na súd podal 4. apríla 2014, preto mal dovolateľ za to, že k premlčaniu nároku nedošlo. Naopak, podľa súdu prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania získal žalobca túto vedomosť najneskôr 10. apríla 2001, keď ku dňu predchádzajúcemu podaniu žaloby na zaplatenie peňažnej sumy za nevydané veci (3. apríl 2014) uplynulo viac ako sedem rokov (bližšie pozri rozhodnutie súdu prvej inštancie, resp. bod 4. rozsudku odvolacieho súdu), preto okresný súd uzavrel, že žalobca podal predmetnú žalobu po uplynutí premlčacej doby, s uvedenými zisteniami, ako aj právnym záverom o premlčení uplatňovaného nároku, sa stotožnil aj odvolací súd. Podľa dovolacieho súdu záver odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) o zamietnutí žaloby dovolateľa o zaplatenie žalovanej sumy z dôvodu premlčania nároku bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súdy nižšej inštancie viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Pokiaľ dovolateľ namietal nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom (aj súdom prvej inštancie); touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Ako bolo už vyššie uvedené, len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobného nároku, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a § 432 ods. 2 CSP. Dovolateľ tak uplatnený dovolací dôvod nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t. j. nevymedzil právnu otázku, ani necitoval rozhodnutia, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť.

17. Podľa § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

18. So zreteľom na uvedené dovolací súd môže len konštatovať, že v prejednávanej veci žalobca v dovolaní spôsobom zodpovedajúcim vyššie uvedeným kritériám (vyplývajúcim z § 432 až § 435 CSP) neuviedol, z čoho vyvodzuje jeho prípustnosť a dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia. Najvyšší súd dospel preto k záveru, že dovolanie žalobcu namietajúceho nesprávne právne posúdenie veci podľa § 447 písm. f/ CSP je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

19. Na záver svojho rozhodnutia považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že prípustnosť dovolania sa v novej právnej úprave (CSP) v porovnaní s úpravou účinnou do 30. júna 2016 (O. s. p.) zásadným spôsobom zmenila. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 nanovo a v porovnaní s predchádzajúcou úpravou odlišne (prísnejšie) formuluje náležitosti dovolania. Dovolacie konanie má od účinnosti Civilného sporového poriadku povahu typického „advokátskeho procesu“. Dovolateľ nielenže musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, ale aj samotné dovolanie, resp. aj iné podania v dovolacom konaní, musia byť spísané advokátom. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou (O. s. p.) podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je totiž kardinálne správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.